

**Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica**

Prima Duo Sæcula Complectens

**Fleury, Claude**

**August. Vind. [u.a.], 1758**

**VD18 13322648**

Præfatio Interpretis.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)



## PRÆFATIO INTERPRETIS.

### §. I.

*Fleurius præstítit quod  
promisit.*

**Q**uod Fleurius in sua Præfatione promisit, Amice Lector! in viginti suæ Historiæ Tomulis viriliter præstítit. Nemo facile Historiæ Ecclesiasticæ Naturam, & finem melius perspexit, aut proposito sibi scopo constantius inhæsit. Doctrinam, Disciplinam, & Mores Ecclesiæ, Methodo Historica, tradere animus fuit; & profecto Doctrinam clarissime refert, Disciplinam vero, moresque peritissimo calamo Lectorum suorum oculis, tanquam res præsentes, exponit. Doctrinam Fidei Lector inveniet, ex SS. Scriptoribus. Con-

ceps ciliis

ciliis universalibus, Apologiis, pro Religione Christiana editis, SS Pontificum Rescriptis collectam, atque tam ex omnium nascentium Hæresum damnatione, quam plurimorum Martyrum effuso sanguine confirmatam. Disciplinam Ecclesiæ, Concilia Universalia, & Provincialia, eorum Canones, Summorum PP. Epistolæ Decretales, Ecclesiæ Romanæ, aliarumque, per totum orbem diffusarum, usus, & consuetudines repræsentant. Mores, veterum præcipue, Christianorum Historicus noster tam graphice exhibit, ut attentus, & Historiæ Ecclesiasticæ studiosus, Lector cum Patribus antiquis in Conciliis adesse, cum Hæreticis disputare, Judicia, Quæstiones, & Tormenta Martyrum conspicere, cum Anachoretis, & Monachis colloqui, & commorari sibi videatur; quippe hæc omnia, suo tempore, & ordine, ut gesta sunt, distributa, familiari, & continuata narratione connectit.

## §. II.

*Quis fuerit.*

Claudius Fleurius natus est Parisiis, Parente Jurisconsulto, anno 1640 Presbyter ordinatus, & informationi Principum

pum Franciæ adhibitus, a Rege Abbatiam Locum- Dei, Ordinis Cisterciensis, anno 1689. & post aliquot annos Prioratum Argenteliensem, Ordinis S. Benedicti, retulit. Accepto Prioratu, Abbatiam in manus Regis resignavit. Ab anno 1716. usque ad annum 22. Regi Christianissimo, Ludovico XV. a Confessi- nibus fuit, & anno sequenti, ætatis 83. Naturæ debitum solvit. Præter alia mi- nora opera scripsit Historiam præsentem ab Ascensione Domini usque ad Sæ- culi XV. initium, quam D. Fabri usque ad Sæculum XVI. completum continua- vit; sed a Fleurii vestigiis, metho- do, materia longissime recessit. Plura, qui volet, de Fleurio in Niceronio inveniet.

## §. III.

*Scriptorum de eo Judicium.*

Scriptores quatuor mihi noti sunt, qui in Fleurium calamum acuerunt. Pri- mus est R. P. Honoratus a S Maria, Carmelita, Auctor a Sanctissimo Patre nostro Benedicto XIV. laudatus, qui in suis Animadversionibus in Regulas, & usum Critics pag. 59. dicit: Tandem a

Critices

LXXVI PRÆFATIO

Critices fructibus arcendæ non sunt multæ Ecclesiasticæ Historiæ, Gallico sermone vulgatae. Inter has Fleurii Historiam refert; postquam fontes, unde Fleurius Historiam suam desumpsit, indicavit, subjungit: *Ecce tibi! super quæ construēta sit Abbatis Fleurii Historia Ecclesiastica.* In ipsis deinde Animadversionibus ter, quaterve super usum Critices ab eo dissentit, & satis acerbe reprehendit, quod quædam facta de Beatissima Virgine, & SS. Apostolis, quæ Patri Honorato historice certa, & constantia, Fleurio autem non videntur, omiserit. Nihil præterea in toto opere de Fleurio occurrit.

Secundus est Scriptor Anonymus, qui Observationes Theologicas, Historicas, Criticas, in Historiam Ecclesiasticam defuncti Domini Abbatis Fleurii cum Dissertationibus, & in opera SS. Patrum Analyſi scripsit. Vir iste Doctissimus, & prudentissimus in suis Annotationibus plurimis, & prolixis Fleurii mentem, & principia nunc probat, nunc reprobatur. At quamvis sæpius severissime castigetur, magni tamen æstimat,

mat, & in Exordio suæ Præfationis laudat in hunc modum: *Opus, in quod Observationes scribo, tanto favore publice exceptum est, ut de eo loqui non nisi laudando, & approbando licere videatur; nihilominus dissimulare nequeo, me non semper cum hoc celebri, & Reverentia digno, Scriptore posse consentire;* dicit etiam, se nescire cur Fleurii Adversarii eum malæ fidei accusent, cum veritatem omnibus aliis præposuerint. Hunc Fleurii Criticum in Notis Anonymum I. dicam.

Nam sunt & alii duo Fleurii Critici, quorum unus, itidem Anonymus, scripsit in paucis paginis decem observationes in universam Fleurii Historiam. Alter R. P. Balduinus, Belga, ut observationes Anonymi confirmaret, libellum edidit, cui titulum imponere placuit: *Mala fides Domini Abbatis Fleurii.* Si ea, quæ objiciunt, cum Fleurii verbis conferantur, illico Lectori, præjudiciis libero, apparet, Fleurii sensum esse longe alium, & illas conclusiones, quas ipsi putant, minime sequi; Dictiones quo-

## LXXVIII PRÆFATIO

quoque vehementia prodit, nimio propriæ opinionis amore turbatos scripsisse. Certe priores duo Fleurii Censores, Viri Catholici, & Doctissimi, scandala, & abominationes, quas ipsi cernere sibi visi sunt, non deprehenderunt. Ut statim hic ex ungue leones liceat agnoscere, primam incusationem adducam. Anonymus II. in Observatione sua prima dicit; infelici suo fato, majorique Lectorum suorum credulorum malo, Fleurium sibi ipsi aut falla, aut erronea principia finxisse; primum eorum esse, quod dicat: Doctrinam, & Disciplinam Ecclesiæ æquali modo esse immutabiles. Id deducit ex verbis Fleurii in Discursu XVI. ubi dicit; semper in Ecclesia traditum fuisse, tam quoad Disciplinam, quam Doctrinam primorum Sæculorum Traditioni esse inhærendum. Jam videamus, quid dicat in sua mala fide Domini Abbatis Fleurii R. P. Balduinus, qui scripsit, ut ab Anonymo II. dicta confirmaret. Is pag. 250. culpat Fleurium, quod Disciplinam antiquam nimium laudet, quamvis idem Fleurius Lib. II. §. IV. fateatur, Disciplinam pro temporum diversitate posse mutari.

Quod

Quod *Anonymous II.* ædificat, *R. P. Balduinus* destruit; ubi nunc primum illud, & falsum Principium, super quod pestilens Historiæ hujus ædificium fundari *Anonymous II.* credit? Ad reliqua in Annotationibus brevissimis ordine, quo occurrent, respondebo. Istud hic præterire nequeo; sane *R. P. Balduini* mentem, qua in *Fleurium* scripsit, vix satis capi posse. Libello suo titulum præfixit: *Mala fides Domini Abbatis Fleurii per textus SS. Patrum, Conciliorum, aliorumque Auditorum Ecclesiasticorum, quos in sua Historia omisit, truncavit, aut infideliter transtulit, demonstrata.* Et id ipsum in suis Notis summo, quamvis irrito, conatu probare contendit; nihilominus in fine pag. 259. addit: *Deus aliquando hominum bona, mala & consilia revelabit; ideo non aliter Dominum Fleurium aggressus sum, quam respectu operis ejus, & finis, quem libri ejus nobis exhibent, intentionem non discutio, quam interne habere potuit, & libenter credo, fuisse rectam, An in sana Theologia hæc duo conciliari possint:*

sint: mala fide scribere, & simul recta intentione, hic requirere non vacat; maximæ vero gratiæ R. P. Balduino a-gendæ pro dato testimonio, quod libenter credat Dominum Abbatem Fleuriū nihil mala fide scripsisse; nam argumentum, ab Adversario fatente de-sumptum, fortissimum est. Est tandem insignis Theologus, qui in Dissertatio-ne Polemica: *Principia meliora de Ju-risdictione Ecclesiastica* pag. 84. dicit: *a Fleurio concedi Ecclesiæ Jurisdictionem simpliciter, seu quod in quæstione nominis idem est, propriæ dictam* (nam in hoc quoque puncto Fleurius ab Anonymo II. reprehenditur) & quamvis pag. 86. Fleurii in ferendis judiciis libertatem rigidissime judicet, pro sua prudentia tamen agnoscit, Fleurium tales Anonymi II. Censuras non mereri.

## §. IV.

*Editio Protestantium.*

Illud vero omnino intolerabile, quod Protestantium aliquis Fleurii Historiam, in Sermonem Germanicum translatam, fœde corruperit. Prodiere jam in quarto

quarto Partes quatuor, cum adjectis Interpretis Protestantis Notis, Religioni Catholicæ valde contumeliosis. Textus SS. Patrum, a Fleurio adducti, & Auctoritatem Ecclesiæ Romanæ, Summi Pontificis Primatum, Corporis Christi in Evcharistia præsentiam, cœteraque, in quibus Protestantes a Catholicis discedunt, dogmata demonstrantes truncantur, mutantur, omittuntur. Has deceptiones vir zelosus, Indiculo Moguntiæ anno 1756. edito, assumpto Philopisti nomine, manifestavit, & ego in Annotationibus, germano idiomate separatim editis, usque ad finem primæ Partis Editionis Lipsiensis castigavi. In hac autem Versione Latina ulterius adulterationes indicare, & Notas, quibus Ecclesiæ Catholicæ illudit, saltem pauculis verbis refellere proposatum est.

## §. V.

*Interpretis Latini Consilium.*

Cum Fleurii Historiam vertere jam cœpisse, tanslatio Protestantis ad no-  
*Hist. Eccles. Tom. I.* f titiam

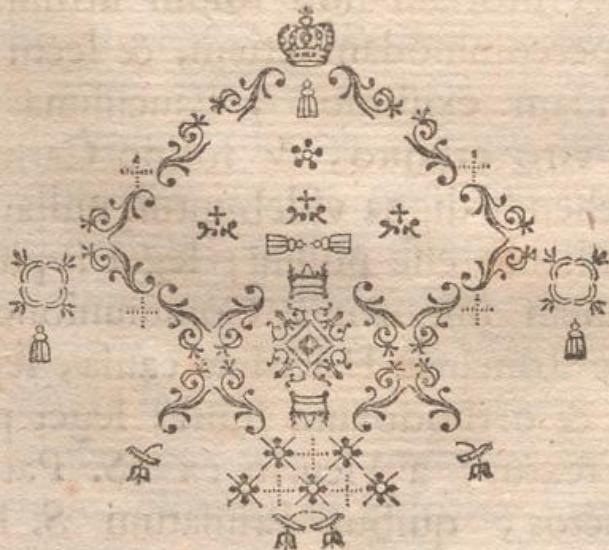
titiam meam pervenit, & deprehensæ, cum legerem, depravationes stimulos addiderunt, ut cœpto insisterem. Bonam præstantissimæ Historiæ Partem transluli, prosequar, Deo dante, & Notas brevissimas, partim Historicas, partim emendatorias (absit enim, ut errores Fleurii, quibus non caret, defendam) rursus alias Apologeticas, ubi ejus Adversarios, censuram æquo rigidiorem ferre, bona fide credidero, & tandem in Interpretem Protestantem, ut meretur, acerbius castigatorias addam. Aliqua jure merito a viris doctis in Fleurio reprehenduntur, non tamen propterea, ejus libros non esse utilissimos, arbitrantur, multo minus cum Patre Balduino Christianorum manibus excutiendum. Fleurius in sua Præfatione dicit, se non doctis, judicio maturo tamen præditis hominibus scribere; fateor, plurima in Historia Fleuriana occurrere, quæ a vulgo legi non expedit, id autem non solum ideo, quod sincerissime, & libere scribat, sed etiam, quod in Historia Ecclesiastica, ipsius rei natura, tales materiæ, puta,

de

de omnibus Hæresibus, de abusibus inter Catholicos, quis enim multos extitisse negabit? de vita SS. Pontificum, exempli gratia, in Sæculo X, quas ab omnis generis hominibus legi utile non est, pertractentur. Nullum etiam periculum est, ne homines rudes, tot Tomos, Sermone latino scriptos, emant, aut legant. At viris doctis, præsertim Theologis, & Canonistis, quorum est, Novatorum insultus reprimere, hanc Historiam non solum utilissimam, sed percommode etiam, & lectu perjundam existimo. Paucissima sunt, quæ viro erudito, & solide Catholico reprehendi digna videbuntur, nulla, quæ offendiculo esse possint; leget sæpiissime, neminem unquam a Communione Ecclesiæ Romanæ, Doctrinæ causa, separatum, & orthodoxum fuisse; leget plurimos textus, a Fleurio ex SS. Patribus adductos, quibus Primum S. Petri, atque Successorum ejus, & Jurisdictionem, omni alia Episcopali superiorem, ex jure divino ortum trahere demonstratur. Certe Regem Christianissimum, Ludovicum XV. cuius Conscientiæ Mo-

LXXXIV PRÆF. INTERPR.

derator, & Confessarius Abbas Fleurius ab anno 16. hujus Sæculi usque ad annum 22. fuit, Religioni Catholicæ addictissimum, & Summorum Pontificum reverentissimum tota Europa non ignorat. Denique, si quid erratum, ad Superiorum meorum nutum corrigere paratus sum. Uttere mea opella, Lector Benevole! & vale!



APPRO-